

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

den og satte den opadgående prisbevægelse i gang, og man måtte da vende tilbage til restriktionerne igen. Det skete lige i en periode, hvorunder vi havde fået en anden regering med et andet økonomisk program, men det ændrede iøvrigt ikke noget i billedet med hensyn til restriktionspolitikken. Da det blev nødvendigt, vendte man tilbage til disse foranstaltninger igen.

Som allerede sagt, usikkerheden i den økonomiske tilstand gør, at vi i det radikale venstre må være enige med handelsministeren i, at det vil være rigtigt at forlænge loven et år endnu, og vi vil så regne med, at afviklingsbestrebelseerne bliver fortsat fra regeringens side.

Jeg har ved en tidligere lejlighed givet regeringen det tilsagn, at den liberalisering, regeringen vil tage ansvaret for, kunne den påregne mit partis tilslutning til. Jeg står stadig ved dette tilbud. Regeringens politik i det sidste år har iøvrigt vist, at regeringen ingenlunde har misbrugt sin flertalsmagt på liberaliseringens område. Der har været enkelte lejligheder — jeg tænker bl. a. på deponeringsordningens ophævelse —, hvor mit parti ikke alene måtte give grønt lys, men også måtte hjælpe regeringens vogn i gang, når den var kørt i stå. Skulle der blive brug for nye impulser på disse områder, vil vi være til tjeneste også fremefter. Og synes vi, regeringen går for langsomt frem, skal man høre fra os.

Jeg forstod på det ærede medlem hr. Anker Lau, at han interesserer sig for en hurtigere afvikling af deponeringsordningen, og jeg kunne ønske at høre, om den højtærede handelsminister deler denne opfattelse. Jeg er meget lydhør overfor konkrete forslag om en hurtigere afvikling.

Den linie, vi har fulgt i det radikale venstre, vil vi fortsætte med at følge, og skulle jeg udtrykke et ønske for vareforsyningsloven for det kommende år, måtte det være, at de to ærede ordførere for regeringspartierne, det ærede medlem hr. Anker Lau og det ærede medlem hr. Weikop, ville genvinde noget af den kampånd og det gå-på-mod i spørgsmålet om handelens frigørelse, som stærkt prægede de to ærede medlemmer i tiden før november 1950, når det kommer til at foreligge i praksis. Jeg lægger mindre vægt på, at denne kampånd viser sig fra denne talerstol, når loven er til behandling. Jeg lægger mere vægt på, om den

er tilstede, når der skal træffes en konkret afgørelse. Jeg har savnet den noget. Jeg peger igen på deponeringsordningen. Jeg synes egentlig ikke, at de to ærede medlemmers indsats for en afvikling var særlig fremtrædende. Jeg vil ikke sige, at de to ærede ordførere var imod, men det ville heller ikke være rigtigt at betegne dem som fanatiske tilhængere eller meget aktive for afviklingen. For at undgå misforståelser vil jeg sige, at skulle regeringen fremdeles være ønske om at afvikle importrestriktionerne ved at gennemføre toldforhøjelser til erstatning, må den finde andre at samarbejde med end det radikale venstre.

Der er iøvrigt for tiden meget stille om regeringens toldlovsforslag. Jeg ved ikke, om regeringen har opgivet at få andre partier til at følge i denne sag, eller om modstanden kommer indefra. Er det venstre, der er ved at genvinde sine kræfter i regerings samarbejdet? Jeg tør ikke, selv ikke efter det, der er blevet sagt i dag, blot antyde, at det måske vil tage sig anderledes ud efter den 21. april eller en dato deromkring. Jeg spørger altså efter toldlovsforhandlingerne.

Med disse bemærkninger kunne jeg iøvrigt godt slutte og nøjes med at anbefale lovforlaget til vedtagelse, men da de andre partiers ordførere og også handelsministeren i sin fremsættelsestale har fremsat nogle mere almindelige betragtninger om valutastillingen og den foreliggende økonomiske situation, vil jeg også sige et par ord herom.

Det kan fornuftigvis ikke diskuteres, at landets valutastilling er blevet forbedret i det sidste år, ikke så meget, som nogen vil gøre det til, men dog noget. Det er noget rent faktisk, som enhver kan læse sig til, og som der forsåvidt ikke er nogen grund til at diskutere. Jeg forstår da også, at diskussionen ikke så meget drejer sig om, hvorvidt der er bedre hold på økonomien, hvad alle jo er enige om der er kommet i løbet af det sidste par år, men snarere om, hvem der har æren for den indtrufne forbedring. Regeringspartiernes ordførere fremhæver naturligvis næsten rent rutinemæssigt, at forbedringen skyldes regeringens fremsyn og dygtighed. Det ærede medlem hr. Krag er vel nærmest af den opfattelse, at den valutatoriske forbedring er sket til trods for, at vi havde en ikke særlig dygtig regering. Det kan måske være nyttigt med et forsøg på en vis analyse af problemet udfra et sagligt synspunkt.